

ухилитись від конкретних стверджень і пропозицій, готувати відписки. У такому разі споживачу необхідно, дотримуючись усіх встановлених законом вимог, надіслати запит, який уточнює моменти ухилення у відповіді іншої сторони [4].

Отже, направивши продавцю відповідний запит/звернення/заяву, а також, якщо споживач вбачатиме необхідними відповіді на відписки, споживач здійснив усе від себе залежне для врегулювання досудового розгляду спору із іншою стороною. Якщо останній не відповідатиме на запит, або надсилатиме відписки, або відмовлятиметься від законних вимог споживача слід переходити до третього етапу, а саме – судового розгляду спору про захист прав споживача.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – Ст. 141.

2. Про захист прав споживачів: Закон України від 12 травня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 1023-ХІІ. – Ст. 43.

3. Про затвердження Положення про Державну службу України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів: Постанова Кабінету Міністрів України від 2 вересня 2015 р. № 667. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua/control/ru/cardnpd?docid=248464285>

4. Захист прав споживачів: Соціально-правовий аспект / за заг. ред. Л. В. Ніколаєвої. – К.: КНТЕУ, 2002. – 312 с.

УДК 347.78

Кучеренко І. А., студент,
Навчально-науковий Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Омельченко Г. В., асистент

ОСОБЛИВОСТІ ДОГОВОРУ У СФЕРІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

Визначальною рисою чинного українського законодавства про інтелектуальну власність є його ринкова спрямованість. Закон України «Про авторське право і суміжні права» значно розширює можливості учасників авторських і суміжних з ними правовідносин щодо вільного розпорядження належними ним правами. Майнові права на об'єкти інтелектуальної власності стають своєрідним товаром, який може вільно відчужуватися і передаватися в результаті вчинення цивільно-правових угод. Зазвичай, запевняють, що вільний ринковий оборот майнових прав на об'єкти інтелектуальна власність «стимулює прагнення створювати важливі роботи і полегшує можливість використання цих робіт в

комерційному напрямку». Отже, здатність передачі майнових прав становить основу ринку інтелектуальної власності і додатково сприяє удосконаленню соціального становища авторів та інших творчих діячів [1].

Особливістю договорів інтелектуального права становлять умови, які встановлюються за згодою сторін. Змістом зобов'язальних правовідносин, заснованих на авторському договорі, є права і обов'язки сторін. Сукупність умов визначає склад дій, які підлягають вчиненню сторонами.

Для договорів у сфері інтелектуальної власності однією з найважливіших умов є предмет, який охоплює умови, на підставі яких укладається договір. Зміст предмету впливає з виду договору [3].

До вагомих умов договорів про створення результатів інтелектуальної діяльності належать: предмет договору, яким є створення результату інтелектуальної діяльності; строк створення визначеного предметом договору результату; умова про приналежність прав на інтелектуальну власність; ціна договору [3].

До типових умов договорів про створення результатів інтелектуальної діяльності належать: порядок здачі створеного результату інтелектуальної діяльності, в якому виражений результат інтелектуальної діяльності; порядок внесення змін і виправлень до створеного за договором результату інтелектуальної діяльності; приналежність прав на результати інтелектуальної діяльності (є звичайним для договору між співавторами про створення результату інтелектуальної діяльності) [3].

Предметом авторського договору виступає як твір науки, мистецтва і літератури, на підставі якого сторони уклали угоду, так і майнові права, якими автор або інша уповноважена особа поступається користувачеві. У першому випадку мова йде про предмет авторського договору замовлення, а у другому – є не сам твір, а права, які по ньому передаються. Авторські права діють відносно певного твору. Предметом договору визнаються конкретні права, які передає автор. Твір як предмет договору автора і видавця відійшов на другий план. Зміщення акценту з результату творчої праці автора на його права ми не вважаємо виправданим. Сторони в ході укладання договору самостійно визначають вид договору, що передбачений законом або іншими правовими актами, які регулюють дані відносини. Закон надає суб'єктам у необхідних випадках право створювати різноманітні моделі договорів, що не повинні суперечити чинному законодавству. Також сторони мають право укладати змішані договори, що характеризуються ознаками різних договорів.

У ч. 1 ст. 1107 ЦК України закріплено невичерпний перелік видів договорів щодо розпорядження майновими правами інтелектуальної власності: ліцензія на використання об'єкта права інтелектуальної власності; ліцензійний договір; договір про створення за замовленням і використання об'єкта права інтелектуальної власності; договір про

передання виключних майнових прав інтелектуальної власності; інші договори щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності [2].

У ч. 2 ст. 1107 ЦК України закріплено спеціальні положення про форму договорів щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності. Такі договори повинні укладатися в письмовій формі. У разі недодержання письмової форми договору щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності такий договір є нікчемним. Проте Законом можуть бути встановлені випадки, в яких договір щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності може укладатись усно [2].

Загалом, договори щодо розпоряджання майновими правами інтелектуальної власності не підлягають обов'язковій державній реєстрації. Їх державна реєстрація здійснюється на вимогу ліцензіара або ліцензіата в порядку встановленому законом. Відсутність державної реєстрації не впливає на чинність прав, наданих за ліцензією або іншим договором, та інших прав на відповідний об'єкт права інтелектуальної власності, зокрема на право ліцензіата на звернення до суду за захистом свого права [2].

Таким чином, сторони договору мають можливість самостійно врегулювати свої відносини або скористатися нормативно передбаченими конструкціями. Якщо ж суб'єкти цивільного права вибрали останній із зазначених варіантів, то необхідно дотримуватися закріплених у ЦК України положень стосовно цих договорів.

Література

1. Про авторське право і суміжні права: Закон України від 23 грудня 1993 р. № 3792-ХІІ // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 13. – Ст. 64.
2. Цивільний кодекс України від 16 січня 2003 р. // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40. – Ст. 356.
3. Авторське право і суміжні права: Рекомендації – Зразки примірних договорів у сфері авторського права і суміжних прав. Загальні положення [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://sips.gov.ua/ua/zagpolog.html>.